

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-3): ROMEINEN 8 : 15,16

Ds. D. Chr. Overduin

26 juni 1990

Romeinen 8 : 15,16

Catechismus zondag 46 (vervolg-3)

Schriftlezing : Romeinen 8 : 12 - 17

Zingen : Psalm 25 : 3
25 : 4
25 : 5

De 46e Zondag.

VRAAG 120: Waarom heeft ons Christus geboden, God alzo aan te spreken: "Onze Vader"?

ANTWOORD: Opdat Hij van stonde aan, in het begin van ons gebed, in ons de kinderlijke vrees en toevorzicht tot God verwekke, welke beide de grond van ons gebed zijn, namelijk, dat God onze Vader door Christus geworden is, en dat Hij ons veel minder afslaan zal hetgeen dat wij Hem met een recht geloof bidden, dan onze vaders ons aardse dingen ontzeggen.

VRAAG 121: Waarom wordt hier bijgevoegd: "Die in de hemelen zijn"?

ANTWOORD: Opdat wij van de hemelse majesteit Gods niet aardse denken, en van Zijn almachtigheid alle nooddrift des lichaams en der ziel verwachten.

Romeinen 8

12 Zo dan, broeders, wij zijn schuldenaars niet aan het vlees, om naar het vlees te leven.

13 Want indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven; maar indien gij door den Geest de werkingen des lichaams doodt, zo zult gij leven.

14 Want zovelen als er door den Geest Gods geleid worden, die zijn kinderen Gods.

15 Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreeze; maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, door Welken wij roepen: Abba, Vader!

16 ***Dezelve Geest getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn.***

17 ***En indien wij kinderen zijn, zo zijn wij ook erfgenamen, erfgenamen van God, en medeërfgenen van Christus; zo wij anders met [Hem] lijden, opdat wij ook met [Hem] verheerlijkt worden.***

THEMA: DE GEEST DER AANNEMING
IS DE
ROEPENDE EN GETUIGENDE
GEEST

Geliefde gemeente, de prediking is uit het u voorgelezen schriftgedeelte. Ik wilde namelijk niet aan een nieuw gedeelte uit de Handelingen der apostelen beginnen omdat dit de laatste bijbellezing is van de maand juni en dan wordt het weer september, als we het beleven mogen, en daarom hebben wij vanavond geen vervolg.

Wel sluiten de woorden van de tekst aan bij wat wij de laatste weken hebben overdacht uit de Heidelbergse catechismus: Waarom heeft Christus ons geboden God alzo aan te roepen: Onze Vader, Die in de hemelen zijt.

Romeinen 8, een u wel bekend hoofdstuk. Een hoofdstuk van de Heilige Geest en Zijn werk: Het verheerlijken van de Heere Jezus Christus.

Volgens sommigen neemt Romeinen 8 ergens vóór Romeinen 7 de draad weer op, maar wij geloven zondermeer dat het allemaal een vervolg is.

Romeinen 7 kunnen we niet lezen zonder het licht van Romeinen 8. En als we lezen van die strijd, die moeite, die totale verlorenheid van het vlees, en dat wij vleselijk zijn, verkocht onder de zonde, dat kunnen wij niet anders lezen dan in het licht van Romeinen 8, dat er geen verdoemenis is voor degenen die in Christus Jezus zijn.

Nu gaat het, onder andere, in dit stuk, zoals ik al zei, over het werk van de Heilige Geest, Die Christus verheerlijkt. En dan is er sprake van een tweeërlei wandelen. Een wandelen naar het vlees en een geleid worden door de Geest. Je mag ook zeggen: Een wandelen door de Geest.

We zijn geneigd om bij 'wandelen naar het vlees' bijna direct te denken aan allerlei boze dingen die we als mensen zouden doen, aan de dadelijke zonden en haar straf. Als iemand in een zondig leven wordt aangeduid dan noemen wij dat: Een wandelen naar het vlees. En toch is dat eigenlijk niet de kern waar het om gaat. Een

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-3): ROMEINEN 8 : 15.16

'wandelen naar het vlees' wil zeggen dat de motor, de innerlijke bewegingen van ons binnenste, van het vlees, gevormd wordt door onze verdorven natuur. Een 'wandelen naar het vlees' kan dus een heel vroom wandelen zijn. Het kan een wandelen zijn waarbij een mens zegt: Al deze dingen heb ik onderhouden van mijn jeugd aan. Wat ontbreekt me nog? Terwijl hij zelf, de rijke jongeling, toch ergens door een innerlijke onrust gedreven naar de Heere Jezus ging om een bevestiging dat hij toch wel op de goede weg was.

Daarom moeten wij bij dat 'wandelen naar het vlees' niet in de eerste plaats en ook niet alleen denken aan uitbrekende zonden, maar wij moeten denken aan de innerlijke impulsen uit onze Adamsnatuur waardoor ons leven geleid, gevormd, gestimuleerd wordt. En dat kan in allerlei gedaanten naar buiten komen. Dat kan in de gedaante van een tollenaar, een zondaar, een farizeeër, een onberispelijk mens naar de rechtvaardigheid die uit de wet is, zodat je helemaal niet zou zeggen, dat is nu een wandelen naar het vlees en dat toch de diepste achtergrond van dat alles is, naar het oordeel van het Woord van God, een wandelen naar de impulsen, naar de uitstraling, naar de leidraad van ons menselijk vlees, ons menselijk bestaan, ons verdorven bestaan.

Daarom, die dat nu als richtsnoer, als leidraad heeft, al was hij de vroomste mens van de aarde, of al was hij de goddelooste mens van de aarde, die móét sterven en die zál sterven. Want die heeft maar één voedingsbron: Dat is het eigen ik, de eigen zin en de eigen wil. En anders is er níét! De voedingsbron ligt dan dus in die eerste Adam, waarin we allen geboren en getogen zijn.

Alleen wanneer gij door de Geest de werkingen van het lichaam doodt, zo zult gij leven. Wij vermogen dat niet. Maar om nu door die Heilige Geest dat eigen ik, die eigen roem, die eigen handhaving, waarbij wij niet willen toegeven dat ons beginsel verdorven is en dat het niet goed te maken is met een laagje vernis, maar dat wij afgekeurd zijn en afgekeurde mensen BLIJVEN.

Dat is de strijd van de Heilige Geest. Dat is de strijd, waar de Heilige Geest die zondaren in betreft, om af te zien. Dat is niet eenvoudig. Ik zeg dat nu met een paar woorden. Maar dat is een les die ons leven lang doorgaat. Waar de dood ook nog bij hoort, het afzien, het sterven van ons eigen uitgangspunt, onze eigen accu, onze eigen bron.

Kijk, dan is er leven. Niet dat IK het leven ben, maar dan is er leven in en uit DIE ANDER, die Tweede Adam, die onuitsprekelijke Bron van alle goed.

Ik zei zojuist: Je moet niet denken dat dat zo vanzelfsprekend is. Het lijkt wel gemakkelijk en het is ook gemakkelijk om het te zeggen, maar in de praktijk van het leven, als het op onszelf afkomt, op mij, op u, om nu werkelijk te sterven, geestelijk gezien, en niet langer te putten uit deze bron, niet langer te putten uit het vlees, hoeveel het ook weet, hoeveel het ook ervaren zou hebben, hoe vroom het ook is, of hoe huichelachtig het ook kan zijn, maar om daar nu niet uit te putten, maar altijd weer te mogen stuiten op die Goddelijke afwijzing: Nee, die in het vlees zijn kunnen Gode niet behagen, het bedenken van het vlees is de dood, het onderwerpt zich niet aan die wet Gods die radicaal zegt: Nee, je bent veroordeeld. Het wil altijd zichzelf op de een of andere manier toch handhaven. En als het op de mens aankomt dan zou hij, als God het niet verhoedt, dat kleine beetje verstand verliezen

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-3): ROMEINEN 8 : 15,16

en hij zou wanhopig worden van ellende, als hij een ogenblik duidelijk ziet: Nee! Nee, jongen, je doet goed je best, of man of vrouw, je bent al een aardig eindje op pad, je hebt je leventje al aardig gefatsoeneerd, er is weinig op aan te merken, máár, je bent onder de vloek, je moet sterven. Want dat is een afsnijdende waarheid, die wij gewend zijn op goddeloze mensen toe te passen. Mensen waarvan we lezen dat ze zo boos en verkeerd doen en die wij met de vinger aan kunnen wijzen. Dat, dat zijn zondaars. Dat zijn we gewend, om zo te denken. Maar als die vinger mij aanwijst, en zegt: Ja, joh, maar JIJ moet van de kaart, JIJ kan niet bestaan voor de Heere God. Ja, dan is er genade nodig, Gods genade, om dat te beamen en om te zeggen: Heere, U hebt gelijk, het is nooit goed geweest en welk jasje ik ook aantrek, het komt nooit goed! Want U hebt het gezegd: Het bedenken van het vlees is vijandschap tegen díe God, die er een streep door geeft, omdat Hij er niet tevreden mee is, met mij niet en met niemand, behalve Zijn Enig geliefde, Zijn Eniggeboren Zoon.

Daarom, als we door de Geest Gods geleid worden, dan zijn we kinderen Gods. Als HIJ de verborgen Kracht, de Fontein, de Leidsman is, dan zij we kinderen van God.

Ja maar Ja, dat geldt voor die man van Romeinen 7 ook hoor. Die wat het vlees betreft, zou je zeggen, scherper had hij het nooit kunnen formuleren, wat het vlees betreft, hoe ellendig het er daarmee bijstaat. Dat betekent, hoe ellendig het er met MIJ bijstaat, van mijn hoofd tot mijn voeten. Maar hij had ook niet groter kunnen zeggen dan: IK dank God door Jezus Christus.

Daarom, die door de Geest geleid worden, die zijn kinderen. Dan behoef je niet te denken in de eerste plaats aan een godzalige schijn en aan dat je als het ware een mens bent die met één been in de hemel staat. Nee! Je staat met twee benen in de hemel en met twee benen sta je op de aarde. In de hemel sta je met twee benen omdat: Uw leven is met Christus verborgen bij God. En met twee benen op de aarde staan we omdat wij het beeld van de aardse dragen en omdat wij hier in dit leven altijd te maken hebben met onszelf.

Nu zegt het Woord: Want gij hebt niet ontvangen de Geest der dienstbaarheid.

Wat is dat, de Geest der dienstbaarheid?

Het staat in deze Bijbel met een hoofdletter geschreven, maar het blijft een moeilijk punt uiteraard. Mag je de Heilige Geest een Geest van dienstbaarheid noemen? Ik ga daar niet te ver op in. Ik zou alleen willen wijzen op dat de apostel Paulus in de Romeinen-brief ook die twee bedelingen dikwijls heeft benadrukt van het Oude en van het Nieuwe Testament, van Sinaï en Sion, van het geluid van donder en bliksem naar de gemeente der eerstgeborenen Gods, het lieflijk geklank van het Heilig Evangelie. En nu zou je in bepaalde opzichten die Geest, die Heilige Geest, die in het Oude Testament ook werkzaam was - al was het niet zo als na het Pinksterfeest. Toen was immers de vervulling daar van het volbrachte werk van de Heere Jezus Christus, waar Hij uit kon putten. Die zal Mij verheerlijken. Toch was die Heilige Geest ook in het Oude Testament werkzaam. Maar Hij kwam tot het huis van Abraham na de belofte in Zijn nadere openbaring aan de Sinaï. Daarin was de

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-3): ROMEINEN 8 : 15,16

Heilige Geest. Die bliksem, die stem, die geluiden, die indruk die het maakte op de harten van mensen, zodat ze bevreesd en bevende werden, dat was niet iets duivels, dat was iets van de Heere God, van de Heilige Geest. En toch was die openbaring uit de wet tot dienstbaarheid barend, omdat die mens in zijn verkeerdheid en verdraaidheid de moed heeft om te denken dat hij echt een partner van God kan zijn. En dat hij het wel voor zijn rekening kan nemen wat God allemaal zegt in Zijn Woorden, in Zijn inzettingen, in Zijn onderwijzing. Omdat die mens door zijn blindheid de genade niet erkent en voor God in schuld het hoofd buigt en op Zijn verlossend handelen, Zijn redden uit Egypte, pleit. Daarom zie je dat in het algemeen gesproken je kunt zeggen: Daar was de Heilige Geest wel werkzaam, maar Hij was werkzaam in de openbaringsmiddelen in de heilige rechten, de wetten, de inzettingen en noem maar op, wat heel nauw luisterde. Zo was Hij ook bepaaldelijk aanwezig. Maar, aan 's mensen kant zie je de dienstbaarheid ontstaan, zoals het nog is. Want een mens die dat voor zijn rekening durft te nemen, die denkt dat hij iets kan waarmaken van Gods heilige wil, is nog in dienstbaarheid. Ook als het Heilig Evangelie veranderd wordt in een werk, in een doen van 's mensen zijde, dan is daar ook dienstbaarheid. Maar dan is het een dienstbaarheid die je niet meer kunt plekken. Je kunt wel begrijpen, maar ik bedoel, de Heere heeft in die bedeling waarin wij leven zo onomwonden gesproken van Zijn genade en ontferming in Christus Jezus. Maar daarom is het nog wel zo dat waar hij dat Heilig Evangelie, omdat een mens het niet laten kan, als een soort wet gaat zien, heeft hij geen rust, is er geen blijdschap, is hij een slaaf in dienstbaarheid gevangen. Want het is nooit goed, het is nooit af. Al zou je een mens allerlei kenmerken voor gaan houden, hij komt er niet mee uit, dat bestaat niet. Ja, je zegt, er zijn toch mensen die daarop steunen. Ja, dat kan. Ik weet het ook niet. Een kenmerk zus of een kenmerk zo. Maar krachtens de Romeinen-brief is het eigenlijk toch het opnieuw invoeren, al heet het evangelisch, van een verbond van werken, van een slavernij, van een gebondenheid, van treurnis. Altijd tekort, altijd te smal, nooit genoeg. Ja, als je dat eens als uitgangspunt zou mogen zien dan zou je ook zien hoeveel evangelie wat geen Evangelie is, hoeveel mensen er nog bezig gehouden worden, ja maar, heb je wel eens dit of heb je wel eens zus of zo. Goed bedoeld, maar er is geen vrede in. Nee, het leidt maar tot dienstbaarheid. Het is nooit genoeg. Je bent er niet.

Nou, zegt Paulus aan de Romeinen, heidenen en joden, die er bij de gemeente horen: Jullie hebben niet ontvangen de Geest der dienstbaarheid, om opnieuw in vrees te geraken. Zoals wij lezen in die oude bedeling. Jullie hebben ontvangen die Geest die uit het volbrachte werk van Christus opkomt. De Geest die dat werk van Christus verheerlijkt en groot maakt. De Geest die geen andere voedingsbodem heeft dan: HET IS VOLBRACHT!

Dat is heel merkwaardig. Maar gij hebt ontvangen de Geest die aanneemt tot kinderen. De Geest der aanneming tot kinderen. Je kan hier ook lezen: De Geest der aanneming tot zonen. En dan het woordje zoon als tegenstelling van slaaf. Even heel goed hebben we onze gedachten er ook bij nodig.

Maar gij hebt ontvangen de Geest der aanneming tot ZONEN. Zonen hebben een

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-3): ROMEINEN 8 : 15.16

vader. Zonen zijn erfgenamen. Zonen zullen in het huis mogen blijven, maar de slaaf niet. Die blijft niet eeuwig in het huis.

Nog eens goed opletten.

Dit is een rechterlijke stelling. Het heeft met het gerecht, het gericht, met de rechter te maken. Gij hebt ontvangen de Geest die op grond van een uitspraak van de allerhoogste God jullie tot zonen aanneemt.

Even moet je het persoonlijke in dit stukje iets naar de achtergrond denken. Even moet je denken aan dat ontzaglijke feit dat door wat Jezus Christus heeft gedaan, dat Hij de dure prijs heeft betaald en het oordeel op Zich heeft genomen, maar ook opgewekt is uit de dood en nooit meer zal sterven. Op grond van dat volbrachte werk is er die rechtsgrond bij God om wat niet-volk, niet-zoon, niet-kind is, nochtans tot Zijn kinderen, zonen, erfgenamen aan te nemen, te verklaren, ze zo te zien, ze zo te aanvaarden en ze zo te behandelen en ze zo te verzorgen. Dat is iets wonderbaarlijks.

Je moet hier even niet de mens in het middelpunt zetten. Gij, gij! Nee, Gij hebt ONTVANGEN, als een soevereine daad van God, bij God vandaan, op grond van het feit dat Hij je als zonen wilde aannemen in Zijn eeuwige liefde en ontferming, dat Hij je tot zonen wilde VERKLAREN. Zo móést het niet worden, zo IS het. Zo IS het door Jezus Christus gemaakt. En nu komt die Heilige Geest die aanneming tot zonen proclameren. Hij is die Geest, die komt niet met een voorwaarde of met, als jullie eens zus of zo - daar hangt heel de godsdienst trouwens van aan elkaar, weet je wel, om dan een zoon te worden - nee, die Heilige Geest komt puur op uit het feit zoals het bij God ligt, van eeuwigheid, maar daadzakelijk in de dood en in de opstanding van Jezus Christus. Dat ligt er! Daar moet je groot over denken. Dat is veel groter dan dat je zegt: Ja, maar ik, ja maar gij. Ja, dat komt wel. Dit is zoiets wonderbaarlijks, die Geest komt als het ware met de akte op zak. Wat Hij van de Vader heeft gezien, geweten en van de Zoon, Hij gaat uit van de Vader en de Zoon met de akte dat God verklaart dat die niet-kinderen, die vagebonden die alles verspeeld hebben, nu bij God zijn aangenomen in Christus tot zonen en erfgenamen. Dat ze in een andere staat voor God zijn overgebracht, al lijkt hun toestand - wat je vandaag allemaal gevoeld en gedacht hebt - er misschien niet mee in overeenstemming te zijn. Al lijkt je toestand soms zo dat je je oost van je west niet weet te vinden. Maar die Geest komt met die akte, die Goddelijke akte, dat als die Zoon van God in de Godverlatenheid wegzinkt en het oordeel over die Godverlaters, die ontaarden weggedragen heeft, de geest tenslotte geeft, maar ook als Hij wordt opgewekt door de Geest der heiligmaking klaarlijk bewezen, dat Hij het is de Zoon van God en de Zoon des mensen, dan is dat een FEIT. Dan is dat, ja, de Heilige Geest die komt met de akte, met de rechtvaardige uitspraak die voor ons louter genade is, komt Hij naar beneden: Je bent een zoon. Niet: Je kunt het op de één of andere manier bereiken. Nee!

Ik zeg niet dat een mens dat zo per stem hoort: Je bent een zoon, maar het is het uitgangspunt van het werk van de Heilige Geest. Dat wil ik zeggen: Het is het karakter, de aard van de Heilige Geest, dat Hij uit het feit, uit Gods daadzaken opkomt.

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-3): ROMEINEN 8 : 15,16

Gij hebt ontvangen de Geest der aanneming tot zonen Gods. Die Geest getuigt het. Die Geest wéét het dat je niet niet-zoon meer bent, maar wel-zoon. En diezelfde Geest is die Geest door welke wij roepen: Abba, Vader!

Abba, Vader. Dat is een indrukwekkend woord. Omdat het gegrepen is, zou je zeggen, het eerste is Aramees en Grieks naast elkaar. Misschien omdat in het Aramees, ja praktisch in alle talen, er een soort klankverwantschap is, van de a. En omdat het kleine kind gaat reageren op vader, abba, een mond open en dicht, een paar klanken. Het is die Heilige Geest in de aanneming tot zonen Die getuigt dat we een Vader hebben.

Ik hoop dat je dit vers in zijn totaliteit even mag zien.

We zitten nu niet in de kenmerken, we zitten niet in de gevoelsmatigheden. We zitten nu in de zielzaligende leer van profeten en van apostelen, maar die in de nieuwe bedeling door de Heere onbewolkt geopenbaard is. Die Geest is het waardoor de zoon - let wel hoor, hier moest je in vers 15 immers beter zonen lezen - overtuigd wordt, verwittigd wordt, in kennis gesteld wordt met dat onbegrijpelijke werk Gods, aanneming tot zonen, waardoor hij ook in die verhouding tot God staat, tot de Vader staat, als mijn Vader, onze Vader.

Je kunt ook lezen: Mijn Vader. Een Vader te hebben. De Geest is het die roept.

In Galaten 4 vers 6 staat heel duidelijk: Die Geest getuigt dat wij kinderen Gods zijn. Door die Geest roepen wij Abba, Vader!

Nee, in Galaten staat het eigenlijk nog iets sterker.

Hier staat: Door welke WIJ roepen: Abba, Vader! En in Galaten staat dat die Geest ZELF in ons roept: Abba, Vader!

Maar dat is geen tegenstelling.

Hier zou ik het zo willen zeggen: Hij spelt het, Hij houdt het ons voor, Hij bepaalt ons bij dat ontzaglijke rechtsgeding, waarvan de uitspraak tenslotte is: Gij zijt zonen Gods door het geloof in Christus Jezus. Maar dan niet met de klemtoon op mijn geloof, maar op die Christus Jezus die dat alles heeft verworven.

Die Geest getuigt.

Nu staat er kinderen, dat wij kinderen Gods zijn. Het zit aan elkaar geklonken, onlosmakelijk. Maar ik wil u toch wijzen op - een verschil kan ik niet zeggen, een tegenstelling natuurlijk helemaal niet, maar laten we het een vervolg noemen, een uitkomst, een vrucht van de Geest. In het eerste gaat het om: Gij hebt ontvangen die Geest der aanneming tot zónen, uit dat eeuwige werk Gods dat op recht en waarheid pal staat, waar de zondaar van overtuigd wordt, dat is het, daar ligt het, daarin is al mijn heil en mijn hoop. Want voor de rest kan ik afknoeien, of ik dit wel eens heb durven zeggen, of dat wel eens heb durven zeggen, maar je komt er niet uit. Je komt er niet uit met jezelf, je komt er niet uit met je binnenste. Het gaat om het getuigenis van boven van dat zoonschap, waardoor je nu niet meer in de betrekking staat als een slaaf tot God, als een dienstbare, als een Ismaël, maar als een zoon die een Vader HEEFT. Omdat God het zegt. Omdat Hij het gedaan heeft.

Nu zit dit er aan vast.

Diezelfde Geest komt niet alleen met de akte om te zeggen: Zo liggen de papieren, zo staan de zaken er bij, dat is de uitspraak van het hemelse hof: Niet-volk - Mijn-volk, niet-zoon toch zoon. Maar diezelfde Geest getuigt, met onze geest - nogmaals

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-3): ROMEINEN 8 : 15,16

in Galaten 4 vers 6 staat dat diezelfde Geest getuigt en dan staat er niet bij: Met onze geest. Daar wordt het uitsluitend teruggebracht op de Geest. Maar hier staat: Met onze geest.

Wat wil dat nu zeggen?

Want dat zijn twee getuigenissen.

Ergens zou je zeggen, als je dat zo leest: De Geest getuigt en die geest van die zonen die getuigt ook. Samen.

Nu ik hoop dat ik het iets mag verduidelijken.

Kijk, als je nu het grote wonder, het heilswonder wat God gedaan heeft, Die verloren zondaren tot zonen verklaart, op grond van die ene Zoon, het is waar en het is waarachtig en stel nu voor dat diezelfde Geest des geloofs in de kerk of waar dan ook, maar dat je hart, dat jij door de kracht van die Geest dat mag beamen, dat dat waarachtig is: Abba, Vader! Niet slaaf maar zoon.

Nu zit je toch met die slavennatuur. Je zit met je oude afkomst uit Adam. Je zit met een stuk angst, met een stuk vrees, met: Dat kan niet. Die dienstbaarheid wil zichzelf handhaven, vooral in de kerk, dat wil hij, die dienstbaarheid. En daar zou je ook in blijven, daar zou je ook in stikken.

Ik weet dat ik het heel menselijk voorstel, maar nu zegt het geloof, het waarachtig geloof - of het nu een kruimeltje is of een kilo, het maakt allemaal niets uit - oh, dat is nu de waarheid, daar ligt nu mijn zaligheid, in die Zoon, in die Vader, in dat eeuwig welbehagen, in al die zaken die God heeft gewrocht. En, ik zei er nog bij, daar gaat hij het beamen. Klein of groot, dat laten we ook in het midden. ABBA, VADER! schreeuwt de Geest in de Galaten-brief, roept. Maar ik heb niets in mezelf. Dat wil zeggen, ik heb wel gehoord van die Goddelijk akte, ik heb misschien wel een ogenblikkie zo verbazingwekkend geduizeld: Oh, wat een eeuwig, eeuwig wonder, dat God dat nu gedaan heeft, dat de Vader dat nu gedaan heeft, om nu eens een zoon te mogen zijn, want dat is een erfgenaam. Maar om nu dat oude pak niet meer eens op te nemen wat we elke keer weer opnemen, doen we nog. Maar laat ik het zo zeggen: Om niet continu achter elkaar door terug te zinken in de slavernij, in het terugkeren naar de bekeerde mens, de gelovige mens, die nota bene gezegd heeft: Ja, Vader, trouwe Vader, ja, we maken staat op Uw genâ. Om daar nu niet in te stikken, want daar stik je in, hoor. Wij maken staat. Want dat zit weer in dat geknoei van ons, want ik heb dit gezegd, ik heb dat beleden en ik heb eens mogen geloven. Ja, 't is groot, ik zeg niet dat het niet waar is, maar je kunt het niet uithouden om daar nu bij te leven. Waarom niet? Nou, je doet de ontdekking dat je allerminst, menigmaal, op een zoon gelijkt. Je doet de ontdekking dat je zo schuw bent als ik weet niet wat. Als het over Abba, Vader gaat.

Waarom?

Om al die woelingen en werkingen van het vlees, waarbij we nog aan iets moeten beantwoorden. Ik moet toch iets zijn! Als ik een gelovige ben dan moet ik een goede gelovige zijn. Wil ik liefde hebben, dan moet het liefde zijn tot de top. Ja, ik durf het haast niet te zeggen, maar ik moet mijn leven over hebben voor de broeders en dit en dat. Ik moet een hoop hebben die toch minstens zo sterk is als van die of van die. Want ja, Abba, Vader, dat is nogal wat.

Maar voel je gelijk de ontsporing alweer?

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-3): ROMEINEN 8 : 15,16

Ik ben geen kind meer. Ik gedraag me niet als een kind. Ik gedraag me niet als een kind dat er niet aan twijfelt, ja dat is Vader. Ik weet wel in het natuurlijke is het anders als in het geestelijke, want in het natuurlijke, zou je zeggen, ben je, omdat je vaders eigen vlees en bloed bent, gaat dat haast vanzelf, daar groei je in op. In het geestelijke niet. Daar ligt het in beginsel als een Goddelijke uitspraak vast. En niet omdat wij zo nauw met God als een Vader hebben geleefd. Daardoor komt het niet dat wij Vader leren zeggen. Vader staat in het teken van het wonder, van het onbegrijpelijke.

Maar kijk, nu zegt Paulus, dat geloof ik zeker dat hij dat bedoelt, door de Heilige Geest: Hoor eens Romeinen, gemeente, de zaak ligt er 'Abba, Vader!' dat is Hij. Hij gaat er ruim vanuit hoor. Hij zegt niet: Als er één of twee bij jullie zijn in de gemeente te Rome. Nee. G.I.J. Daar bedoelt hij ze allemaal mee. Maar dan gaat hij zeggen: Kijk, je gaat zeker ten onder aan de dienstbaarheid, aan de onrust - net als de Galaten - de onvrede, als dit niet erbij was. Dat moet een dubbele waarschuwing zijn om niet terug te keren naar een juk van dienstbaarheid. Want de Geest nu Die getuigt, Die komt onze overtuigde geest - waar is die geest van overtuigt, onze geest? Overtuigt dat het in de daadzaak Gods ligt, die aanneming tot zonen - maar die Geest gaat nu ook getuigen: Een kind. Dat je een kind bent. Een kind, niet uit de geboorte van Adam, niet uit de geboorte van je eigen vader, maar een kind uit de geboorte van Christus. Een kind uit God geboren. Maar dat is toch groot? Ja dat is zeker. En toch is het die Geest, Die die overtuigde geest - dat wij zonen zijn - onze geest te hulp komt dat we ook kinderen zijn. Kinderen van God. Door hem verwekt. Door Hem verzorgt. Zodat we van harte leren zingen: Denk aan 't Vaderlijk meêdogen, Heer' waarop ik biddend pleit. Dat is die Geest. Dat kan een slaaf niet zeggen. Die zegt dat ook niet. Maar die Géést die zegt, Die vloeit er als het ware in, daar hoef je niet voor in de kerk te zitten, hoor. Voor het eerste, zou ik zeggen, moet je wel in de kerk zitten, om de daadzaken van God te horen, maar 'die Geest getuigt met onze geest' dat hoef je niet te binden aan - natuurlijk heeft het er mee te maken, met de verkondiging van het Heilig Evangelie - maar toch het is een invloeden van de Heilige Geest, waardoor Hij ons die kinderlijke gevoelens geeft. Niet alleen een akte, waarbij een mens scheef blijft kijken, ja, ik geloof niet dat je mijn Vader bent, Je bent zo aardig niet. Nee! Maar om nu door die Heilige Geest, die getuigende Geest in onze geest te ontvangen. Gods verborgen omgang vinden. Kijk, dat je - misschien gebruik je andere woorden, het gaat om de toonzetting - lieve Vader, help me toch, ontferm U toch. Ik ben zo ellendig, ik heb de dood verdiend. Ik weet dat ik het leven krijg, dat geloof ik, een zoon, daar zal de eeuwigheid voor nodig zijn, een zoon, maar ik ben zo'n slecht kind, ik ben zo'n ongelukkig kind, ik ben zo'n afwijkend kind. Als een slaaf wat verkeerd doet dan probeert hij het te verdoezelen, hij probeert er overheen te praten, dienstbaarheid, hij wil het niet weten, want hij moet een tien op zijn rapport hebben, en hij wil graag zijn loon en niet dat de meester zegt: Hoor eens, jij hebt een ruit ingegooid, dat hou ik er af. Daarom probeert hij op alle mogelijke manieren zichzelf te helpen. Maar een kind kan dat niet. Dat is nu de Geest, die getuigt met onze geest dat wij kinderen Gods zijn. Ik ben zo'n slecht kind. O, dus je bent toch een kind? Jawel, zegt hij, dat geloof ik wel. Daarom kom je bij de Vader, bij de Heere, met alles? Niet dat je zo'n overgeestelijk mens bent, nee jij bent

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-3): ROMEINEN 8 : 15.16

het niet, want jij zegt: Ik ben vleeselijk, verkocht onder de zonde, Heere, er is niets bij mij, ik kan niet schuilen, ik kan niet zeker zijn van mezelf. Maar eeuwige Vader, ik vertel alles aan U. Alles. Ik heb een mishagen, door Uw goede Geest. Och, laat me toch een beetje lijken op Uw kind.

Kijk, nu gaat het niet meer om hemel of hel. Het gaat niet om de akte, die God heeft afgekondigd in Christus Jezus. Mag ik nu ook alstublieft een kind zijn? Niet een knecht die de benen neemt, die een andere baas zoekt. Die de zaak oplicht, die weet ik wat hij allemaal kan sjouwen. Als het puntje bij het paaltje komt dan ... owee, dan weet hij geen raad. Maar om nu, al weet ik dat ik de eeuwige dood verdiend heb, U hebt een Zoon gegeven, ik mag ook een zoon zijn. U hebt het gezegd. Laat me een beetje kind zijn. Laat me kind zijn. Dat ik nooit meer die grote mijnheer wordt. Toen ik naar het vlees wandelde was ik zo'n grote mijnheer: Ik moet dit, ik moet dat, ik ben een zeer verantwoordelijk mens, ik heb heiligmaking, ik heb rechtvaardigmaking, ik heb van alles en nog wat. Dat ik dat nooit meer word. Maar laat me een kind zijn dat weet: Vader, U hebt de verantwoording op U genomen. U weet, ik kan niet leven, ik kan niet sterven, ik ben zo bang als het maar kan zijn, ik weet, het loopt slecht met me af. Dan ben je een kind. Want Vader ziet je van verre, elke dag. De Heilige Geest belet het je gewoon, om net te doen als een slaaf. De Heilige Geest zegt: Het oog omhoog en het hart naar boven. Hij heeft het toch gezegd: Ik zal niet meer op je toornen noch op je schelden.

Als Ik dan een Vader ben, waar is Mijn eer. Alsjeblieft, vergeet het genadeverbond niet. Dat heeft onze dierbare Koning voor Zijn rekening genomen. Want wij kunnen alleen maar de Vader eren, wij mogen alleen maar de Vader eren door hem vriendelijk te bedanken voor Zijn lieve Zoon, Jezus Christus. Daar is alles mee gezegd. Of we eten, drinken, of iets anders doen, als je maar bedenken mag: Om Jezus wil. Daar is de Vader mee geëerd. Want Die is verheerlijkt door Zijn lieve Zoon, Jezus Christus.

Nu, het is weer te laat, maar het is de laatste keer, we gaan nu naar huis.

Dit was een slotstukje, hoop ik, op 'Onze Vader Die in de hemelen zijt'. En ik hoop dat we allen tot onze eigen stomme verbazing, want zo is het soms, je kan het niet begrijpen, dat je zegt: O, ik zou onder de grond moeten kruipen, wat mij betreft, hoe kan het nu dat ik bij de Vader terecht kom, in plaats van door wanhoop en angst verteerd te worden? Hoe kan dat nu?

Nu, die Geest getuigt met onze geest dat wij kinderen Gods zijn.

AMEN